

Túra a Gran Paradison

Az észak-olasz Alpokban, Aosta közelében magasodó 4061 méteres csúcs megmászásának gondolata elsőként akkor vetődött fel, amikor néhány évvel korábban a Dolomitok pazar csúcsai között barangoltunk. A nehézkes szervezést megelégedve végül egy júliusi hajnalon hárman vágunk neki Debrecenből a Valsavareche völgy végében fekvő aprócska Pont nevű településéig tartó 1600 kilométeres útnak. A korai indulásnak köszönhetően sikerült még világosan megérkezni; a hófödte csúcsokon szikrázó naplemente és a készülő vacsoránkra kíváncsi róka látványa azután hamar elfeledtette velünk az utak, táblák, alagutak képét. Egy hétig csak a kemping szerény komfortja, a mászó- és a fotófelszerelés jelenti majd a civilizációt számunkra.

A Gran Paradiso Nemzeti Park története a kőszáli kecskék védelmével fonódik össze. Az állatállomány megőrzése érdekében II. Viktor Emánuel 1856-ban királyi vadászterületet alakított ki a környéken. A park magját az a 2100 hektár képezte, amit 1920-ban III. Viktor Emánuel adományozott az olasz államnak. A Gran Paradiso, mint Olaszország első nemzeti parkja végül 1922-ben jött létre. 70 000 hektáros területén az alpesi flóra és fauna páratlan gazdagsága figyelhető meg, ideális háttérrel biztosítva a négyezres csúcsmászás előtti akklimatizációs túrákhoz. A tarka virágok és lepkék mellett gyakran kerül utunkba a park jelképállata, a kőszáli kecske, de naponta találkozhatunk mormotával is.

A völgyek bebarangolása és az élővilággal történő ismerkedés után a harmadik túranapra terveztük a Gran Paradiso csúcs megmászását. Mivel útközben csak egyetlen, általában zsúfolásig telt menedékház található, meg sem kíséreltük az itteni alvást. Inkább a korai ébresztőt választottuk és sátorhelyünktől, 1960 méterről egy nap alatt mentünk fel a csúcsra, 4061 méterre és vissza. Az Alpokban nyilvántartott 61 független négyezres csúcs közül a Gran Paradiso az egyszerűen mászhatók közé tartozik, a szintemelkedés miatt azonban kívánatos a jó erőnlét.

A derült égbolthoz kemény hajnali fagy dukált, kissé nehezen másztunk ki a hálósákból, végül reggel hét lett, mire elindultunk. Két óra alatt értük el a menedékházat, ami természetesen II. Viktor Emánuel nevét viseli. Reggelizés közben végre a felkelő nap első sugarai is ránk találtak, így újult erővel folytattuk utunkat. Nándor fiam 13 évesen ezt írta naplójába: „Lassan elértük a hóhatárt és két magyar csapattal is találkoztunk. Felcsatoltuk a hágóvasat és folytattuk utunkat az 50°-os hegyoldalon felfelé. 3,5 óra alatt sz...rá sültem és fáradtam, de csak felértem a csúcsra, ahogy Apa és Era is. Megettük a csúcscsokit, ami egy fehér csoki volt. Indultunk lefelé.” Este kilenckor értünk vissza a sátrunkhoz. Főzni senkinek sem volt kedve, maradt a babgulyás konzerv. Már az sem zavart, mikor a címkét elolvastva az összetevők között olyan finomságokat fedeztünk fel, mint például füstaroma.

A mászást követő napon a közeli Sarre település kastélyát kerestük fel. Az épületet 1869-ben II. Viktor Emánuel vásárolta meg és vadászkastéllá alakította. A termék falán, sőt a mennyezetén ornamentikus mintázatba rendezett trófeák látványa alapján hihetetlennek tűnik, hogy épp a vadászat biztosította a térség gazdag állatállományának fennmaradását.

Túránk végén átrándultunk a Mont Blanc csoportba, és az olasz oldalról, a Torino Menedékháztól megmásztuk a francia Aig. (Aiguille) du Midi 3842 méteres csúcsát, ahol következő túránk gondolata is megfogalmazódott bennünk. Jövőre meg sem állunk a Mont Blanc-ig.